

Lördagskväll på Sturkö Folkets Park i mitten på 1960-talet!

Vi är nog många Sturköbor som med nostalgi tänker tillbaka på mellersta tonåren och lördagskvällarna på 1960-talet. Det var den tidsålder då Stig & Doris Eklund m.fl. ordnade uppträden med de stora inom den svenska artisteliten i Folkets Park på Sturkö.

Att det var så har vi ett bevis på i vårt vardagsrum, där står ett Bambino-piano från Svenska Pianofabriken som ägdes av Stig & Doris. Det fattas någon oktav jämfört med de fullstora och var avsett för barn att lära sig spela på, klangen var och är fortfarande fullstor i detta välbyggda instrument. Birgitta, min fru, skulle lära sig spela piano i början på 1980-talet och stugan vi bodde i på den tiden var inte så stor. Stig & Doris var hemma hos mina föräldrar i Sanda och vi började prata om detta varvid Stig sa att de hade ett piano som de inte använde längre, sedan barnen flyttat hemifrån. Sagt och gjort, vi körde ut till Uttorp och Birgitta provspelade, storleken och klangen var bra, tycke uppstod och affären genomfördes.

På detta piano står det skrivet med svart tuschpenna "Hjärtlig hälsning Bengt Hallberg ossåja Lars Lönndal". Något blekt genom åren har det blivit men det är ännu fullt läsbart. Dessa båda artister skulle uppträda på Folkets Hus och det piano som fanns där var så ostämt så Bengt Hallberg undrade om det inte fanns något annat att uppbringa. Iltransport genomfördes hem till Stigs & Doris, efter

provspelning på barnpianot var det inget snack utan detta lilla ypperliga instrument skulle med upp till "Folkan" för att användas vid deras uppträde. Efter genomfört värv fick instrumentet deras autografer präntat på sig. Att pianot är välbyggt och utrustat med tung gjutjärnstomme kan jag intyga efter några flyttanden genom åren. Avsaknad av skyddskor har gjort att man tänjde ryggen lite extra för att få undan "tärna" i svängar och trappor.

En lördagskväll hemma i Sanda, började med att man "tvagade" sig både avigt och rätt och sen tog man på sig helgdagsutstyrseln som man hade fått för att ha på sig på Valborgsmässoafton och skolavslutningen. Denna skulle bäras på Valborgsmässoafton om det så var minusgrader och den bestod ofta av nya sommar-byxor, -skjorta, -slips, -blazer och -skor. Ibland hade man också ha en sådan där "Banlon-polotröja" som Galenskaparna och After Shave drev med i teve. De är inte utan att man blir lite stött vid sådana tillfällen, vi hade ju dessa fantastiska moderna plagg i verkligheten. Apropå det, vem kommer inte ihåg "prasselkapporna" dessa lätta regnrockar av nylon som gjorde så att "illen ljuste" när man klädde av sig i "skömmet" av all statisk elektricitet som man laddades med vid bärandet av dessa moderniteter. Nåväl, efter detta tog man på sig lite rakvatten, "Tabac After Shave", som systemen hade köpt som gåva på sin

första utlandsresa till Kanarieholmarna. Man hade ju ingen skäggväxt men ”gottalukt” skulle man ju. Lite Brylkräm i håret och användande av stålcam för att få till Elvis- eller Tommie Steel-vågen och man både doftade och såg ut som en svärmorsdröm när man gick iväg mot ”Korax”. Ikväll skulle det kanske dansas sista dansen med den ”grannaste däkan” på ön.

Men vid ”Olle-Pella-Nisses” lada, med vidhängande gödselstad, kändes varken doften av Tabac eller Brylkräm och det var inte utan att man började bli orolig över om sommarutstyrseln skulle ta till sig av dessa sommarens fräna lukter istället. Framme vid inkörseln till parkeringen stod Sven-Johan och Sigge Thunberg och diskuterade vilka som passerade och Hanna stod som vanligt och pratade med ordningsvakterna vid grinden för utgång. Efter en liten stunds prat var hon nere vid lottkiosken och köpte lotter ur tombolan med kvällens vinster som bestod av allehanda prydnadssaker, askkoppar och förkopprade aluminiumkaffekittlar bl.a. Här stod Magnussonbröderna med respektive och höll igång ruljangsen. Otto Johannisson stod vid pokerbordet, vi kallade det för det, det var ett 8-10-kantigt bord med glasskiva. På en roterande skiva inne i bordet satt en kortlek utbredd runt skivan och liknande spikar som finns på ett tombolahjul satt runt om. En plåtbit fladdrade mot spikarna och skivan stannade vid ett visst kort. Vet inte riktigt hur spelet gick till men antar att det högsta kortet vann.

Nils Nilsson, mer känd som ”Korva-Nisse” sålde Bullens kokta korv med bröd i glansigt KBS-papper och senap påstruken med träsked. Pappret var så glansigt så att korven gled fram och tillbaka, händerna blev flottiga av spadet och hade man tur så fick man i sig hela korven. I skyttepaviljongen stod ”Esse” och drog ut pilarna med hovtång så att spetsarna på pilarna ofta var krokiga och gjorde att träffbilderna blev spridda skurar och kunde variera högst betänkligt. Handväskorna stod i drivor vid uppgången till dansbanan,

en del föredrog att en ”däka” i gänget passade de andras väskor istället.

På den tiden föregicks sista dansen av tre damernas danser, då fick tjejerna bjuda upp de killar som det tyckte bäst om eller som dansade bäst. Därefter jagade ”lunsarna” som hungriga hundar för att hinna först fram till den ”grannaste däkan” för sista dansen. Sista dansen var ofta en ”tryckare” som Två solröda segel eller Twi’light time. Ville det sig väl då fanns chansen till att få följa henne hem på den skraelbelagda vägen till Svärmhallen, Tockatorp eller någon annan av byarna längre hemifrån mitt i sommarnatten. Då gick skoputsen åt fanders om det fanns någon kvar men vad gjorde det om man fick en kyss på trappen. Vi var ju lite blygare på den tiden, i alla fall jag, om jag får säga det själv. På den tiden gick vi hemifrån vid klockan 7-8 på kvällen och kom hem mellan tolv och ett på natten. Nu för tiden går man hemifrån vid den tiden när vi kom hem, är det konstigt man känner sig gammal ibland.

När man närmade sig Sanda hörde man trälarnas tändkulemotorer, en del hade sådana kvar. Hade man tur satt familjen i trädgården och spelade och sjöng och blev glada när man kom hem välbehållen. En del lördagsnätter stekte man sill på spritköket och lade på dagsfärskt Andréns grova bröd eller Alfred Johanssons Ankarstock med mycket smör emellan. Det var naturligtvis inte nyttigt men gott. Smaken, myggen och syrendoftan kan man känna än om man bara blundar och unnar sig en liten stund att tänka tillbaka. Det värmer att tänka tillbaka lite ibland och det är ingen energiskatt på den värmen men nu går det mot kallare tider och vi får väl se om någon vågar ta steget att återuppväcka Folkets Park i ny skepnad nästa sommar, då får vi väl stappla oss dit och visa hur man dansar Foxtrot med rullator. Ett hjul åt vänster och två åt höger var det väl?

Den ”grannaste däkan” gifte vi ju oss med allihop och vi som har haft tur och fick fatt i en tålmodig själ har kvar henne än.

Tecknar Smens-Oves Jan-Anders